

Safeguarding Toolbox

Zestaw Narzędzi Bezpieczeństwa

Praktyczne
instrukcje
krok po kroku!

Ramię w ramię w kierunku bezpieczniejszego środowiska dla młodych ludzi

Metody i praktyczne pomysły
na międzynarodową pracę z młodzieżą

Toolbox jest wspólnym projektem

präventi n
im erzbistum paderborn

KOMMENDE
DORTMUND
Sozialinstitut

Agata, Gregor i Stefan

Drodzy czytelnicy i,

miejmy nadzieję, przyszli użytkownicy naszego zestawu narzędzi bezpieczeństwa. Cieszymy się, że interesujecie się praktyką ochrony w swoich (międzynarodowych) działaniach związanych z młodzieżą i innymi osobami wymagającymi szczególnej opieki i zapraszamy do ich odkrycia na kolejnych stronach!

Na czym polega ochrona i bezpieczeństwo (w międzynarodowej pracy z młodzieżą)?

Przez ochronę rozumiemy ochronę zdrowia, dobrobytu i praw osób wymagających szczególnej opieki, czyli osób zagrożonych. Jej pierwszym celem jest zabezpieczenie ludzi przed skrzywdzeniem. Wyróżniamy różne formy krzywd, którymi mogą być np. niesprawiedliwe traktowanie, przemoc, wykorzystywanie seksualne lub pozbawienie wolności. Krzywda może pochodzić z wielu różnych źródeł, w tym od innych osób znajdujących się w trudnej sytuacji, opiekunów, członków rodziny, a nawet od nich samych. Dlatego też, w naszym rozumieniu, ochrona jest kluczowym zadaniem w (międzynarodowej) pracy z młodzieżą. Zasady i procedury bezpieczeństwa są ważne

dla ochrony osób dorosłych i dzieci podatnych na zagrożenia. Ważne jest, aby osoby szczególnie narażone mogły żyć bez krzywdy i miały takie same możliwości jak wszyscy inni.

Co chcemy osiągnąć dzięki naszemu zestawowi narzędzi bezpieczeństwa?

Niniejszy podręcznik nie jest zaawansowanym studium / lekturą na ten temat jako taki, ale raczej zawiera metody, dzięki którym można się szkolić i stosować je lokalnie. Wspólnie dążymy do stworzenia bezpiecznego środowiska dla wszystkich, a zwłaszcza dla młodych ludzi.

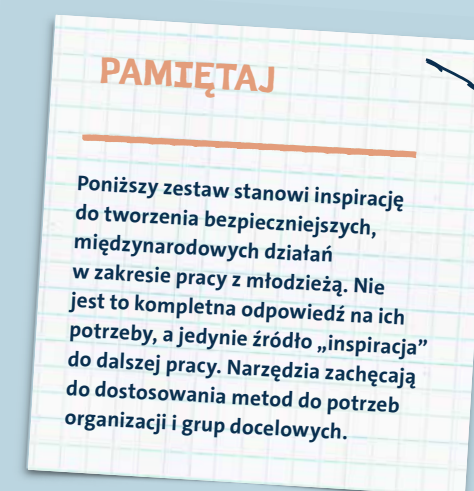
Poprzez aktywne korzystanie z sugerowanych metod, zachęcamy wszystkie osoby, które są zaangażowane w (międzynarodową) pracę z młodzieżą do tworzenia bezpieczniejszych środowisk dla swoich uczestników poprzez budowanie świadomości, tworzenie silnych polityk ochronnych i promowanie kultury czujności w celu zapobiegania i reagowania na potencjalne zagrożenia lub obawy o dobrostan osób wrażliwych, związanych z pracą organizacji. Metody te są przede wszystkim inspirowane międzynarodową, opartą na wierze praktyką pracy z młodzieżą europejskiego ruchu socioMovens, ale można je łatwo zastosować lub dostosować do innych celów.

z metodami można znaleźć krótką nazwę metody, podsumowanie treści i realizacji, opis grupy docelowej konkretnej metody, a także potrzebne materiały i czas. Mamy nadzieję, że w ten sposób maksymalnie ułatwimy korzystanie z zestawu narzędzi. Aby jeszcze bardziej Was wesprzeć, przygotowaliśmy zestaw materiałów do kserowania i oferujemy wyjaśnienia terminów i pojęć w słowniku.

Zespół Toolbox,
Agata, Stefan i Gregor

Jak i w jakich kontekstach korzystać z sugerowanych narzędzi?

Metody te mają zastosowanie na różnych etapach realizacji wielodniowych aktywności z młodzieżą. Podkreślając przygotowanie projektów młodzieżowych w zespole i z opiekunami prawnymi, proponujemy również zestaw metod służących do uświadamiania uczestników oraz powiązanej z ochroną ewaluacji / refleksji nad istniejącymi ofertami. Na poszczególnych stronach

SPIS TREŚCI

OCHRONA

Ochrona: Kwestia Nastawienia?	10
Międzykulturowe wyzwania w skrócie	14

METODY

1.1 Ocena ryzyka projektu	20
1.2 Moja rola jako członek zespołu	22
1.3 Przegląd przepisów: Ramy prawne i wymagania wiekowe	24
1.4 Interwencja: Jak byśmy zareagowali, gdyby?	26
1.5 Symulacja: Postępowanie w przypadku naruszenia granic	28
1.6 Angażowanie opiekunów prawnych	30
2.1 Moja karta pomocy	32
2.2 Ujęcia zagrożeń i bezpieczeństwa	34
2.3 Przyklej mnie, jeśli potrafisz!	36
2.4 Moja przestrzeń, twoja przestrzeń, nasza przestrzeń	38
2.5 Znam swoje prawa i szanuję prawa innych!	40
2.6 Pakuję swoją walizkę dla ofiar przemocy	42
2.7 Wzajemne zrozumienie emocji	44
3.1 Mój potwór bezpieczeństwa	46
3.2 Nasza podróż w zakresie bezpieczeństwa: Patrząc w przeszłość i w przyszłość	48

MATERIAŁY

Listy kontrolne: Analiza ryzyka dla (międzynarodowych) ofert grupowej pracy z młodzieżą	52
Listy kontrolne: Ramy prawne	57
Karty przypadków interwencji	58
Przykładowe scenariusze	66
Karta pomocy	68
Słowniczek	70
Wydawnictwo	73
Zespół Toolbox	74

OCHRONA

X **#SZACUNEK**
#OTWARTOŚĆ
#WSPÓŁPRACA
#ELASTYCZNOŚĆ
#ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Ochrona: Kwestia Nastawienia?

Skuteczna praca zespołowa zawsze opiera się na wspólnych i podstawowych zasadach oraz zachowaniach. Ustanowienie trwałego fundamentu dla zespołu i kultury organizacyjnej wymaga wspólnych wartości i zachowań, które koncentrują się na szacunku, otwartości, współpracy, elastyczności i odpowiedzialności. Podobnie, skuteczne procesy ochrony wymagają wspólnego zrozumienia i wspólnie wspieranej kultury uważnej interakcji z kilku powodów. Zanim zaczniesz wypróbowywać metody z naszego zestawu narzędzi, zapraszamy do zastanowienia się nad tą kulturą w pięciu krokach:

1. Ochrona i zaufanie

Prewencja: Uważność pomaga wcześniej zidentyfikować potencjalne zagrożenia i podjąć działania zapobiegające nadużyciom, przemocy i zaniedbania.

Budowanie zaufania:

Szacunek i uważność sygnalizują uczestnikom, że znajdują się w bezpiecznym i wspierającym środowisku, sprzyjającym zaufaniu i otwartości.

2. Promowanie dobrego samopoczucia

Wsparcie emocjonalne:

Uważność pomaga rozpoznać i zaspokoić potrzeby emocjonalne uczestników, wspierając ich i pomagając im radzić sobie ze stresem i wyzwaniem.

3. Wzmacnianie uczestnictwa

Głos, Wybór i Wyjście (za Albertem O. Hirschmanem): Kultura uważności wspiera zasady Głosu, Wyboru i Wyjścia poprzez zapewnienie, że uczestnicy mogą (1) wyrażać swoje opinie i sugestie, (2) mieć wybór i czuć się bezpiecznie podejmując decyzje, zmieniając program lub (3) wychodząc, jeśli czują się niekomfortowo.

Wzmocnienie:

Poprzez promowanie kultury uważności, dzieci i młodzież są zachęcane do brania aktywnej odpowiedzialności, rozwijania poczucia własnej wartości i pewności siebie.

4. Zachęcanie do pozytywnych interakcji

Szacunek i uznanie: Uważność promuje kulturę wzajemnego szacunku i uznania, przyczyniając się do pozytywnej i wspierającej atmosfery społecznej.

Rozwiązywanie konfliktów:

Wrażliwa postawa pomaga identyfikować i konstruktywnie rozwiązywać konflikty na wczesnym etapie, zanim dojdzie do ich eskalacji.

5. Długoterminowy pozytywny wpływ

Odpowiedzialność społeczna:

Dorastając w kulturze uznania, doceniania uważności, młodzi ludzie rozwijają silniejszą świadomość odpowiedzialności społecznej i empatii, dzięki czemu stają się zaangażowanymi i odpowiedzialnymi członkami grupy, a w dłuższej perspektywie społeczeństwa.

Mając na uwadze te pięć kroków zespół może promować uważną postawę. Takie wspólne podejście zasadniczo przyczynia się do tworzenia środowiska, w którym ochrona, bezpieczeństwo i dobre samopoczucie są najważniejsze. Wzmacnia uczestnictwo i samodzielność oraz pomaga zapobiegać nadużyciom lub innym formom krzywd oraz zapewniać pomoc i wsparcie, gdy ludzie doświadczają krzywdy.

Metody zawarte w naszym zestawie narzędzi mają na celu świadome kulturowanie kultury uważności w ramach międzynarodowych programów pracy z młodzieżą. Oferują one narzędzia do refleksji nad indywidualnymi postawami członków zespołu, metody promowania świadomych interakcji z uczestnikami oraz podejścia do ewaluacji programów w celu uzyskania cennych spostrzeżeń dla przyszłych inicjatyw, które z pewnością są również kwestią nastawienia!

Międzykulturowe wyzwania w skrócie

Jak wspomniano we wstępie, ten poradnik został opracowany w ramach międzynarodowej, grupowej pracy z młodzieżą prowadzonej przez socioMovens. Wiele ćwiczeń i metod przedstawionych poniżej można zastosować zarówno w przypadku wydarzeń z udziałem grup narodowych, jak i spotkań międzynarodowych. Niemniej jednak obszar międzynarodowej pracy z młodzieżą ma pewne specyficzne cechy, które należy wziąć pod uwagę w przypadku metod znajdujących się w środku tej publikacji. W związku z tym przedstawiamy tutaj kilka wskazówek dotyczących pracy z tym zestawem narzędzi w kontekście międzynarodowym:

Nie lekceważ języka jako wyzwania

Język jest podstawowym wyzwaniem podczas pracy w kontekście międzynarodowym (młodzieżowym). W większości przypadków konieczne jest komunikowanie się z partnerami i/lub uczestnikami w trzecim języku, takim jak angielski. W przeciwnym razie niektóre osoby, które posługują się językiem ojczystym mają przewagę nad tymi, którzy nauczyli się tylko drugiego języka. Ta bariera językowa utrudnia komunikację w kwestiach związanych

z ochroną, która i tak nie jest łatwym tematem. W celu znalezienia wspólnych pojęć zalecamy zatem konkretne metody dla opiekunów (1.2) i uczestników (2.7). Ważne jest jednak również, aby pamiętać, że uczestnicy mogą napotykać dużą barierę językową, gdy chcą skierować swoje (i nie tylko) obawy związane z ochroną do zespołu, ale także do władz w przypadku wystąpienia problemu. Aby ułatwić ten proces, zalecamy wariant 2 metody 1.4.

Świadomość różnych potrzeb w zakresie ochrony

Organizatorzy pracy z młodzieżą mają do czynienia z osobami w trudnej sytuacji, zwłaszcza z młodymi ludźmi, na bardzo różne sposoby - różnice te nie przebiegają jedynie wzdłuż granic państwowych. Koniecznością wspólnej pracy jest przede wszystkim zgoda na zorganizowanie wszystkich własnych ofert pracy z młodzieżą w sposób promujący dobro młodych ludzi. To, jak to wygląda, może się różnić w zależności od przypadku: z jednej strony wynika to z sytuacji

prawnej w krajach uczestniczących, które mogą formułować bardzo różne, czasem nawet rozbieżne wymagania. Z drugiej strony, tematy takie jak przemoc seksualna lub zaniedbanie są omawiane (publicznie) w bardzo różny sposób w zależności od kraju pochodzenia, a poszczególne kwestie mogą nawet stanowić temat tabu. Ma to wpływ na partnerów w pracy z młodzieżą, ale także na przykład na oczekiwania opiekunów prawnych i uczestników. Świadomość tych różnych warunków wyjściowych ma kluczowe znaczenie dla produktywnej wymiany z uwzględnieniem dobra młodzieży.

HEJ SVEIKI.
ZDRAVO
HALLO AHOJ
TERVE
BUNÄ
SZIA HI
CZEŚĆ CIAO

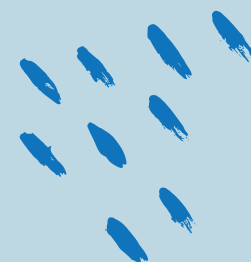

Rozmowa o tych „oczywistych” kwestiach

Istotnym problemem w tym kontekście są jednak pozornie „oczywiste fakty”. Przekonania takie jak „spożywanie alkoholu jest dozwolone dopiero od 18 roku życia” lub „zakwaterowanie z podziałem na płeć jest jedyną opcją” często pozostają niewypowiedziane, ponieważ zakłada się, że partnerzy mają takie same zasady. Jednak to właśnie te aspekty należy ponownie omówić w międzynarodowej pracy z młodzieżą, ponieważ sytuacja prawna (patrz metoda 1.3) może być inna lub istnieją inne założenia w grupie partnerów. Analiza ryzyka zaproponowana w tym opracowaniu (metoda 1.1) jest szczególnie odpowiednia do tego celu, ponieważ porusza również kwestie, które rzekomo są oczywiste.

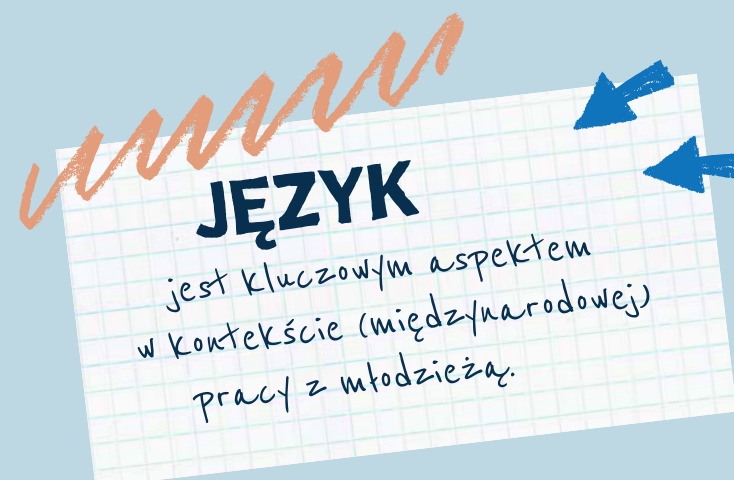
Wspólne ramy, różne rozwiązania?

Proces dialogu może jednak również ujawnić, że istnieją konflikty dotyczące konkretnych kwestii związanych z ochroną, których nie można łatwo rozwiązać. Jeśli tak się stanie, jasne zrozumienie tych konfliktów jest niezbędne do kontynuowania współpracy z partnerami międzynarodowymi. Aby uzyskać to samo stanowisko, ramowa koncepcja ochrony jest dobrym pomysłem na wspólne wydarzenie, ale w zależności od grupy/grup krajowych biorących udział w programie, może być konieczne, na przykład, wyznaczenie różnych osób kontaktowych, w tym rodzimych użytkowników języka lub uzgodnienie odrębnych zasad. Jasność i koordynacja między partnerami jest tutaj kluczowa, aby koncepcja ochrony mogła działać dla wszystkich uczestników bez stwarzania problemów.

Wykorzystywanie możliwości partnerskiego kształcenia się

W międzynarodowej pracy z młodzieżą partnerzy z pewnością zdają sobie sprawę, że mają różne wcześniejsze doświadczenia w kwestiach związanych z ochroną. Jednak różne sytuacje wyjściowe nie powinny skłaniać partnerów do przyjęcia „najbardziej dojrzałej” koncepcji bez kwestionowania jej, ale raczej do zainicjowania wzajemnego uczenia się między organizacjami. Temu celowi służą zarówno metody przygotowawcze (zwłaszcza metoda 1.2), jak i ewaluacyjne (metoda 3.2). W zaangażowanym procesie uczenia się każdy powinien być przygotowany do pracy nad własnymi koncepcjami ochrony i ich zmiany.

METODY

Praktyczne
instrukcje
krok po kroku!

04

1.1 Ocena ryzyka projektu

Zespół omawia ocenę ryzyka (analizę projektu z punktu widzenia zagrożeń) za pomocą pustej listy kontrolnej. Działanie to ma na celu wczesną identyfikację i reakcję na możliwe zagrożenia dla bezpieczeństwa uczestników (i prowadzących) w kontekście miejsc i interakcji przewidzianych w programie projektu. Zespół może poznać różne punkty widzenia na konkretne sytuacje lub zwrócić uwagę na rzeczy, które nie były wcześniej omawiane w ich grupie/organizacji.

Grupa docelowa

Zespół projektowy (koordynatorzy, mentorzy), ewentualnie absolwenci ostatnich projektów bez określonej roli

Ilość uczestników

Cały zespół (wymagana moderacja przy ponad 3 uczestnikach)

Czas

min. 60 min.

Potrzebne materiały

Lista kontrolna do oceny ryzyka
→ od strony 53

Podjęcie metodyczne

Dyskusja oparta na liście kontrolnej

Przygotowanie:

Jeśli pracujesz z więcej niż trzema uczestnikami, zalecamy określenie moderatora przed rozpoczęciem! Możesz również zastosować listę kontrolną przed rozpoczęciem oceny w oparciu o konkretne potrzeby Twojego projektu.

Realizacja:

1. Każdy uczestnik otrzymuje kopię listy kontrolnej i długopis.

2. Ocenę ryzyka przeprowadza cały zespół, sprawdzając różne aspekty określone na liście kontrolnej (uzupełnionej o konkretne potrzeby projektu).

3. Uczestnicy debatują nad poszczególnymi punktami listy. Każdy może podzielić się swoimi pomysłami i dołączyć do dyskusji. **Wszyscy członkowie zespołu powinni zanotować omówione pomysły i problemy. Potrzeby dalszych informacji są zaznaczane oraz dzielone są zadania i role. Wspólna dyskusja kończy się na tym punkcie.**

4. Po dyskusji, zgodnie z ustaleniami, realizowane jest minimalizowanie ryzyka (jak sobie z nim radzić). **Informacje zwrotne na temat wyników są przekazywane całemu zespołowi.**

Można uczynić ocenę bardziej angażującą poprzez włączenie młodszych absolwentów wcześniejszych projektów, którzy zgłaszają swoje postrzeganie ryzyka jako młodzi ludzie.

1.2 Moja rola jako członek zespołu

Głównym celem tego ćwiczenia jest doprowadzenie do dyskusji na temat opinii i doświadczeń całego zaangażowanego zespołu projektowego, aby na tej podstawie osiągnąć wspólne zrozumienie pracy nad projektem.

Grupa docelowa

Zespół projektowy
(koordynatorzy,
mentorzy)

Ilość uczestników

Cały zespół

Czas

min. 40 min.

Potrzebne materiały

Kartki/plakaty,
długopisy

Podjęcie metodyczne

Małe grupy +
wymiana opinii

Przygotowanie:

Jeśli pracujesz z więcej niż z trzema uczestnikami, zalecamy wyznaczenie moderatora przed rozpoczęciem! Dodatkowo zalecamy przygotowanie kart z pytaniami z punktu (1) dla każdej grupy.

Realizacja:

1. Podzielcie się na małe grupy (2-3 osoby) i omówcie poniższe pytania przez około 15 minut. Zanotujcie najważniejsze wnioski na kartkach/plakatach.

- Gdzie nawiązuję kontakt fizyczny z uczestnikami?
- Kiedy interweniuję w działania między młodzieżą, a kiedy nie?
- Jakie zachowania innych członków zespołu wobec uczestników toleruję?
- Co robię, gdy moim zdaniem, zachowanie innego członka zespołu projektowego/opiekuna wobec uczestnika projektu jest niedopuszczalne?
- Jak reaguję gdy młodzież pokazuje sobie nawzajem wątpliwe treści na swoich telefonach?

2. Przedstaw swoje wnioski całemu zespołowi. Porozmawiajcie o możliwych różnicach i uzgodnijcie, jak sobie z nimi poradzić podczas realizacji projektu. Razem budujecie wspólne podejście jako solidną podstawę dla praktyki ochrony bezpieczeństwa w projekcie. (Więcej informacji na ten temat można znaleźć na stronie 11).

3. Udokumentuj wyniki pracy i podziel się nimi z całym zespołem projektowym.

1.3 Przegląd przepisów: Ramy prawne i wymagania wiekowe

Szczególnie w przypadku projektów międzynarodowych, metoda ta ma na celu pomóc różnym organizacjom partnerskim zrozumieć kryteria dotyczące minimalnego wieku i przepisy związane z ochroną młodzieży, aby ustalić jednolite zasady dla wszystkich uczestników.

Grupa docelowa
Kierownicy projektów

Ilość uczestników
2 na organizację uczestniczącą w programie

Czas
30-45 min.

Potrzebne materiały
Lista kontrolna dotycząca ram prawnych → strona 57, karty moderacji, długopisy

Podejście metodyczne
Analiza, prezentacje i dyskusja

Przygotowanie:

Przed spotkaniem zespołu, jeden przedstawiciel z każdego kraju partnerskiego powinien zebrać odpowiedzi na pytania z listy kontrolnej (np. obowiązków nadzoru, kwalifikacje kierownika projektu, oświadczenia o zgodzie opiekunów prawnych, ustawowy wiek spożywania alkoholu itp.). Jeden uczestnik jest odpowiedzialny za dokumentację dyskusji.

Realizacja:

1. Podczas spotkania zespołu odpowiedzi na pytania są zapisywane na kartach moderacji. Zalecamy tylko jedną odpowiedź na kartę.
2. Po przygotowaniu kart moderacji są one prezentowane. Na początku prezentowane są wszystkie odpowiedzi na dane pytanie.
3. W kolejnym kroku zespół uzgadnia, które regulacje muszą/powinny zostać przyjęte w projekcie. Czyste kopie kart moderacyjnych powinny być dostępne, aby zespół mógł również wspólnie sformułować nowe odpowiedzi. Po osiągnięciu porozumienia w sprawie pytania, jest ono dokumentowane, a dyskusja przenosi się do następnego pytania, aż do ustalenia wspólnej regulacji dla wszystkich pytań.
4. Podsumowanie uzgodnień jest udostępniane wszystkim członkom zespołu.

WAŻNE

Minimalny wiek ustawowy pozostaje bezdyskusyjny. Mimo to, zaleca się, aby ujednolicić minimalny wiek uczestników każdego kraju partnerskiego, celem uniknięcia różnic wynikających z pochodzenia.

1.4 Interwencja: Jak byśmy zareagowali, gdyby?

Celem tej metody jest przygotowanie zespołu projektowego do wspólnego działania oraz skutecznego reagowania przed inicjatywą pracy z młodzieżą. Polega ona na omówieniu sposobów radzenia sobie z hipotetycznymi sytuacjami, które mogą wystąpić podczas wydarzenia. Metoda bazuje na analizie przykładów oraz propozycjach dobrych praktyk. W ramach rozszerzenia uczestnicy mogą zaproponować dodatkowe przypadki do dyskusji.

Grupa docelowa

Zespół projektowy (koordynatorzy, mentorzy), ewentualnie absolwenci ostatnich projektów bez określonej roli

Ilość uczestników

2-5 (przy większej liczbie uczestników zalecamy podział na mniejsze grupy)

Czas

min. 60 min.

Potrzebne materiały

Karty przypadków
→ od strony 59,
długopisy, papier

Podejście metodyczne

Otwarta dyskusja:
„Rzuć sprawę” i znajdź
dobre rozwiązanie

Przygotowanie:

Grupa wybiera moderatora. Osoba ta jest odpowiedzialna za podtrzymywanie dyskusji, ale może również w niej uczestniczyć. Należy przygotować karty przypadków.

Realizacja:

1. Uczestnicy siadają razem (najlepiej w kółku), aby móc swobodnie ze sobą rozmawiać/dyskutować.

2. Moderator rozdaje wszystkim uczestnikom karty przypadków. Wszystkie karty opisują hipotetyczną sytuację, która może mieć miejsce podczas wydarzenia (projektu).

3. Po kolei osoba trzymająca kartę przypadku czyta na głos opisaną na niej sytuację. Ewentualne pytania dotyczące karty przypadku są wyjaśniane.

4. Wszyscy uczestnicy wspólnie omawiają sytuację, jej problemy i okoliczności zdarzenia.

5. Po uzyskaniu wspólnego porozumienia uczestnicy znajdują rozwiązania, które mogą być skuteczne w danej sytuacji. Mogą one zostać zapisane.

Wskazówka:

Sprecyzuj swój komunikat.

Stwierdzenie „Musimy porozmawiać z uczestnikiem” może okazać się niewystarczające.

6. Po zakończeniu dyskusji na temat jednego przypadku, kolejny uczestnik czyta swój przypadek i proces powtarza się, zaczynając od kroku (3).

MOŻLIWE ROZSZERZENIE:

Członkowie zespołu sami wymyślają przypadek, który wszyscy mogą wspólnie omówić. Mogą to być wymyślone sytuacje lub takie, których doświadczyli wcześniej jako koordynatorzy projektu.

1.5 Symulacja: Postępowanie w przypadku naruszenia granic

Ćwiczenie to ma na celu opracowanie konkretnych metod radzenia sobie z naruszeniami granic w projektach międzynarodowych. Członkowie zespołu wspólnie opracowują procedury postępowania w trudnych sytuacjach. Metoda ta nie odnosi się do kwestii prawnych, które muszą zostać oficjalnie zgłoszone.

Grupa docelowa

Zwłaszcza bardziej doświadczeni członkowie zespołu

Ilość uczestników

3-5 uczestników, możliwe prowadzenie w równoległych grupach

Czas

30 min. na przygotowanie i informację zwrotną, dodatkowe 20-25 min. na uczestnika.

Potrzebne materiały

Długopisy, papier, opisy przykładowych sytuacji
→ od strony 66

Podejście metodyczne

Symulacja

Przygotowanie:

Przygotuj kilka przykładowych sytuacji na wypadek, gdyby uczestnicy mieli problemy z wymyśleniem własnych pomysłów. Powinieneś wyznaczyć osobę odpowiedzialną za moderację i przestrzeganie czasu. Osoba ta może uczestniczyć w zadaniu.

Realizacja:

1. Wszyscy członkowie zespołu są proszeni o opisanie sytuacji związanych z naruszeniem granic na kartce papieru tak, aby inni mogli je zrozumieć i później odtworzyć. Sytuacje te mogą być oparte na doświadczeniach z przeszłości lub wymyślone. Jeśli uczestnicy nie są w stanie opisać własnych sytuacji, można wykorzystać zaproponowane sytuacje przykładowe. Na refleksję należy przeznaczyć 10-15 minut.

2. Moderator zbiera wszystkie opisy sytuacji, miesza je i oddaje z powrotem innym członkom zespołu. Grupa decyduje, kto przyjmie rolę „kierownika” w pierwszej sytuacji.

3. Osoba ta opuszcza pokój, a pozostali członkowie zespołu otrzymują kartkę z opisem sytuacji. Wspólnie ustalają, jak odegrać scenkę, dbając o jasne zasady, aby unikać (dalszego) naruszania granic. Wyznaczają, kto wejdzie w role uczestników scenki, a reszta pełni rolę publiczności. Gdy kierownik wróci, jego zadaniem jest zareagowanie na odegraną scenkę.

4. Po odegraniu scenki zbierane są informacje zwrotne najpierw od „kierownika”, a następnie od innych uczestników. Członkowie publiczności mogą również dodawać dalsze pomysły na radzenie sobie z takimi sytuacjami.

5. Po zakończeniu jednej sytuacji przypisywana jest nowa rola kierownicza, a ćwiczenie jest powtarzane z nową sytuacją z kroku (3).

1.5 Angażowanie opiekunów prawnych

(Międzynarodowe) Projekty młodzieżowe dotyczą nie tylko uczestników i członków zespołu, ale także opiekunów prawnych/rodziców uczestników. Oni również powinni być zaangażowani w cały proces. Ważne jest, aby przekazać im najważniejsze informacje o wydarzeniu, na przykład oferując spotkanie informacyjne.

Grupa docelowa

Opiekunowie prawni uczestników

Ilość uczestników

Zmienna (liczba uczestników zależy od liczby osób, które chcą się spotkać)

Czas

30-60 min. (W zależności od ilości informacji do przekazania, a także liczby pytań od rodziców)

Potrzebne materiały

Prezentacja na temat planowanego wydarzenia, krótki arkusz informacyjny do zabrania do domu, jeśli osobiście: napoje/przekąski

Podejście metodyczne
Spotkanie informacyjne

WAŻNE

Sam zdecyduj, w jaki sposób zorganizujesz ten proces, w zależności od specyfiki grupy. Czasami wystarczy list lub wiadomość e-mail. Zawsze jednak warto rozważyć osobiste spotkanie. W przypadku wydarzeń międzynarodowych dobrym pomysłem jest zorganizowanie jednego spotkania informacyjnego dla każdego kraju z osobna. Warto zaangażować w to młodszych uczestników.

Przygotowanie:

Przekaż rodzicom najważniejsze informacje o organizowanym wydarzeniu w formie pisemnej. Jeśli zapraszasz na spotkanie, zrób to na czas. Przeprowadzenie spotkania online lub osobiście może zależeć od konkretnej sytuacji. Sugerujemy przygotowanie prezentacji/broszury do udostępnienia rodzicom. Upewnij się, że masz te same założenia dotyczące programu i wcześniejszych decyzji dotyczących ochrony (metody 1.1-1.5), abyś mógł odpowiedzieć na pytania!

Realizacja:

1. Powitanie opiekunów prawnych na spotkaniu i przekazanie im ogólnych informacji. Potrzeba informacji zależy również od komunikacji, cech młodzieży i czynników kulturowych. Co można uznać za najważniejsze informacje dla rodziców:

- daty wydarzenia
- plan wydarzenia
- adres miejsca pobytu (dodatkowo: co oferuje miejsce pobytu)
- wyżywienie
- ewentualne płatności
- środki transportu - dojazd na miejsce i poruszanie się w trakcie wyjazdu
- liczba i wiek uczestników wydarzenia
- dostęp do opieki medycznej dla uczestników
- co dzieci powinny ze sobą zabrać, co będzie potrzebne
- dane i kontakt do opiekunów

2. W drugim kroku możesz poinformować rodziców o programie, organizacji i ochronie. Rodzice powinni poznać więcej szczegółów, aby nie martwić się o swoje dzieci. Jest to również świetny moment, aby odpowiedzieć na wszelkie pytania.

3. Należy zaproponować otwartą dyskusję, aby uzyskać informacje zwrotne od rodziców na temat konkretnych potrzeb ich dzieci. Bardzo pomocny może być krótki kwestionariusz zawierający wszystkie ważne informacje o uczestnikach.

4. Na koniec można przekazać rodzicom dokument zawierający wszystkie najważniejsze informacje na temat wydarzenia.

2.1 Moja karta pomocy

Uczestnicy wypełniają swoje karty pomocy, które zawierają najważniejsze informacje o osobach i miejscach, w których mogą szukać pomocy. Angażują się w identyfikację osób, u których mogą szukać wsparcia i do których mogą się zwrócić jako powierników, gdy zostaną ofiarą przemocy.

Grupa docelowa

Zespół projektowy (koordynatorzy, mentorzy, uczestnicy projektu, goście projektu)

Ilość uczestników

Brak limitów

Czas

15 min.

Potrzebne materiały

Jedna pusta karta pomocy → strona 69 i długopis na uczestnika

Podejście metodyczne

Na początku praca indywidualna (później ewentualnie w małych grupach)

Przygotowanie:

Moderator musi przygotować karty pomocy dostosowane do potrzeb projektu.

Realizacja:

1. Najpierw uczestnicy siadają w wygodnym miejscu, w którym mogą napisać coś na papierze. Moderator daje każdemu pustą kartę pomocy i długopis, a następnie zadaje główne pytanie: „Gdzie mogę szukać pomocy?”. Pomocne może być podanie przykładów. Uczestnicy mogą zastanowić się nad pytaniem przez minutę.
2. Następnie uczestnicy otrzymują trzy szczegółowe pytania, które są powiązane z głównym pytaniem i muszą wpisać odpowiedzi na swoich kartach.
 - Zidentyfikuj osoby w swoim otoczeniu, u których możesz natychmiast szukać pomocy (rodzina, partner, najlepszy przyjaciel itp.). Zapisz te osoby (maksymalnie 3) na swojej karcie.
 - Gdzie mogę szukać wsparcia w mojej organizacji (inni członkowie zespołu, członkowie zarządu itp.)? Zapisz te osoby (maksymalnie 3) na swojej karcie.
 - Zidentyfikuj profesjonalne usługi doradcze, które mogą Ci pomóc w takich sytuacjach (policja, Rzecznik Praw Dziecka, ośrodki doradztwa itp.). Zanotuj te organizacje na swojej karcie.
3. Teraz karty pomocy są już prawie gotowe. W przypadku profesjonalnych usług wsparcia można wyszukać informacje kontaktowe i zapisać je na karcie. Uczestnicy mogą umieścić ją w portfelu lub w innym miejscu, w którym w razie potrzeby będą mogli ją łatwo znaleźć.

MOŻLIWE ROZSZERZENIE:

Można wymieniać się doświadczeniami w małych grupach, zwłaszcza jeśli członkowie zespołu mają trudności z wypełnieniem karty pomocy.

2.2 Ujęcia miejsc bezpiecznych i niebezpiecznych

W tym ćwiczeniu uczestnicy projektu są zaangażowani w identyfikację zagrożeń związanych z lokalizacją projektu. Fotografują różne miejsca, które uznają za szczególnie bezpieczne lub szczególnie niebezpieczne. Działanie to zwiększa świadomość uczestników i pomaga zmniejszyć ryzyko związane z miejscem realizacji projektu.

Grupa docelowa

Uczestnicy projektu, opcjonalnie mentorzy

Ilość uczestników

Do 30 osób, jeśli jest więcej niż 10 osób, należy stworzyć małe grupy

Czas

20 min. na zdjęcia, 20 min. na wystawę i rozmowę

Potrzebne materiały

Aparaty fotograficzne/drukarka do zdjęć/materiały kreatywne. Alternatywnie rozwiązanie cyfrowe ze smartfonami i rzutnikiem

Podejście metodyczne

Praca indywidualna/tandemowa + wystawa

Przygotowanie:

Upewnij się, że w obiekcie nie ma problemów z robieniem zdjęć w określonych miejscach. Poinformuj uczestników, że mogą korzystać ze swoich telefonów, jeśli nie używają ich na co dzień.

Realizacja:

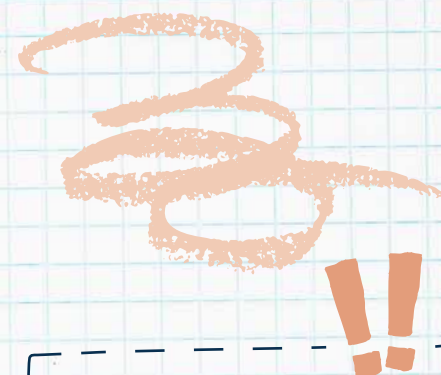
1. W pierwszym kroku poproś uczestników projektu o zrobienie zdjęć miejsc w obiekcie wydarzenia, w których czują się dobrze i bezpiecznie lub źle i niekomfortowo oraz wyjaśnienie dlaczego.

Opis zadania dla uczestników: Poświęć 15 minut na spacer po różnych częściach naszego obiektu. Zrób zdjęcia miejsc, w których czujesz się dobrze i bezpiecznie lub źle i niekomfortowo. Każde zdjęcie opisz w co najmniej jednym zdaniu - dlaczego ma dla Ciebie znaczenie.

2. Zdjęcia można następnie zaprezentować na wystawie. Warto użyć aparatów natychmiastowych (np. Instax) lub drukarki fotograficznej i mieć na miejscu materiały do dołączania zdjęć i zapisywania zdań. Alternatywnie, zdjęcia mogą być prezentowane cyfrowo.

3. Pod koniec wystawy małe grupy dyskusyjne przeprowadzają burzę mózgów na temat tego, jak można zmienić miejsca, w których ludzie czują się źle i niekomfortowo.

4. Zespół koordynatorów sprawdza, w jaki sposób można wprowadzić krótkoterminowe ulepszenia i co można zmienić w dłuższej perspektywie. Wyniki są przekazywane uczestnikom.

WAŻNE

Metodę tę można zastąpić metodą 2.3 - zastosuj tylko jedną z nich.

2.3 Przyklej mnie, jeśli potrafisz!

W tym ćwiczeniu uczestnicy projektu są zaangażowani w identyfikację zagrożeń związanych z lokalizacją projektu. Przyklejają karteczki samoprzylepne do miejsc, które uważają za szczególnie bezpieczne lub niebezpieczne. W dyskusji dzielą się swoimi odczuciami i poznają inne perspektywy. Prowadzi to zarówno do zwiększenia świadomości, jak i pomaga zmniejszyć ryzyko związane z miejscem realizowanego projektu.

Grupa docelowa

Uczestnicy projektu, opcjonalnie mentorzy

Ilość uczestników

Brak limitów

Czas

45 min.

Potrzebne materiały

Karteczki samoprzylepne w dwóch kolorach (najlepiej czerwony i zielony)

Podejście metodyczne

Praca indywidualna/ tandemowa + spacer po „galerii”

WAŻNE

Metodę tę można zastąpić metodą 2.2 - zastosuj tylko jedną z nich.

Przygotowanie:

Poinformuj ośrodek pobytu o karteczkach samoprzylepnych, aby nie zostały usunięte podczas ćwiczenia. Przeprowadzenie tego ćwiczenia na zewnątrz w deszczu może być problematyczne - jako alternatywę należy zastosować metodę 2.2.

Realizacja:

1. Każdy uczestnik otrzymuje karteczki samoprzylepne w dwóch kolorach (np. czerwony - niebezpieczeństwo/ zielony - bezpieczeństwo). Zadanie jest przydzielane całej grupie. Opis zadania dla uczestników:

→ Czy zauważyłeś karteczki samoprzylepne w miejscach, których nie wzięłeś pod uwagę?

→ Czy umieściłeś czerwoną karteczkę w miejscu, w którym ktoś inny umieścił zieloną lub odwrotnie?

→ Co sprawiło, że wybrałeś konkretne miejsce do umieszczenia tej karteczki samoprzylepnej?

Poświęć 15 minut na spacer po różnych częściach terenu ośrodka. Użyj karteczek samoprzylepnych, aby zaznaczyć miejsca, w których czujesz się bezpiecznie (zielony) lub nie czujesz się bezpiecznie (czerwony).

Takie podejście może pomóc zwiększyć świadomość i zrozumieć inne perspektywy. Każdy może dostrzec potencjalne ryzyko w niektórych miejscach i poszukać możliwości jego zmniejszenia: Co tak naprawdę możemy z tym zrobić? Wymiana uwag dotyczących zmian!

2. Uczestnicy projektu (członkowie zespołu również mogą wziąć udział) spacerują po całym obiekcie (miejscu wydarzenia) i umieszczają karteczki samoprzylepne. W miejscach, w których czują się bezpiecznie i dobrze, umieszczają zieloną karteczkę samoprzylepną; czerwoną w miejscach, w których nie czują się bezpiecznie lub komfortowo. Zadanie powinno trwać 15 minut (w zależności od wielkości obiektu).

4. Pod koniec spaceru po „galerii” małe grupy dyskusyjne przeprowadzają burzę mózgów na temat tego, jak można zmienić miejsca, w których ludzie nie czują się bezpiecznie.

3. Następnie grupa spotyka się ponownie i rozpoczyna wspólny spacer po „galerii”, zatrzymując się w każdym miejscu, w którym umieszczono karteczki samoprzylepne. Uczestnicy wspólnie omawiają najważniejsze kwestie np. poprzez następujące pytania:

5. Zespół koordynatorów sprawdza z obiektem, jak wprowadzić krótkoterminowe ulepszenia i co można ewentualnie zmienić w dłuższej perspektywie. Wyniki są przekazywane uczestnikom.

2.4 Moja przestrzeń, twoja przestrzeń, nasza przestrzeń

Nawet bardzo zwyczajne sytuacje/spotkania podczas projektów mogą powodować poczucie dyskomfortu lub braku bezpieczeństwa. Sytuacje te są krótko odgrywane, a następnie omawiane w celu podniesienia świadomości uczestników projektu i prowadzących.

Przygotowanie:

Zidentyfikuj kilku członków zespołu, którzy są zaznajomieni z sytuacjami i mogą je łatwo odegrać. W ten sposób nie tracisz czasu na dyskusje o tym, jak zrozumieć daną sytuację.

Realizacja:

1. Potencjalnie przekraczające granice zachowania członków zespołu/opiekunów, ale także młodych ludzi, są przedstawione w sposób wyraźny przez dwie lub trzy osoby odgrywające daną sytuację przed resztą grupy.

Można również spróbować odegrać różne warianty jednej sytuacji (warianty są opisane w następnej sekcji). Przykładowe sytuacje (możliwe dostosowanie do projektu):

- otwieranie drzwi do pokoju (innego) uczestnika bez pukania/wchodzenie do pokoju bez pozwolenia
- członek zespołu rozmawia z uczestnikiem „jeden na jeden” w przestrzeni prywatnej
- członek zespołu intensywnie przytula uczestnika (zainicjowane przez opiekuna)
- uczestnicy intensywnie angażują się w kontakt fizyczny
- członek zespołu zamyka za sobą drzwi, gdy wchodzi do prywatnego pokoju uczestnika
- członek zespołu spędza dużo czasu tylko z jednym uczestnikiem (więcej niż z innymi)

WAŻNE

Metoda ta może być stosowana także wśród członków zespołu jako przygotowanie przed rozpoczęciem projektu.

Grupa docelowa
Uczestnicy projektu, opcjonalnie mentorzy

Ilość uczestników
do 10 (możliwość utworzenia kilku grup)

Czas
max. 45 min.

Potrzebne materiały
brak

Podejście metodyczne
Odgrywanie scen i dyskusja

2. Warianty sytuacji (nie każdy wariant musi być uwzględniony w każdej podsekcji):

- inni uczestnicy/ członkowie zespołu są obecni w danej sytuacji
- w pobliżu nie ma innych członków zespołu
- inni członkowie zespołu są w pobliżu
- druga osoba inicjuje kontakt

3. Pytania pomocnicze:

- Jakie emocje odczuwa każdy uczestnik w związku z incydem? W jaki sposób te informacje mogą pomóc w rozwiązaniu problemu?
- Jakie działania powinien podjąć uczestnik/członek zespołu?
- Jeśli sytuację widzą inni uczestnicy, jakie działania mogą podjąć? A jakie powinien podjąć członek zespołu?
- Kiedy poinformować rodziców o danym incydencie? Dlaczego tak/nie?
- Czy Twoje rozwiązanie jest jedynym właściwym?

4. Po każdej scenie uczestnicy rozmawiają - co było/wydawało się być nie tak w tej scenie?

5. Po zidentyfikowaniu „niewłaściwego zachowania” scenka jest odgrywana ponownie z poprawionym podejściem/zachowaniem.

2.5 Znam swoje prawa i szanuję prawa innych!

Przygotowanie: Przygotuj zestaw kart dotyczących praw dziecka i poinformuj wszystkich liderów małych grup o ich znaczeniu, aby mogli odpowiedzieć na pytania.

Grupa docelowa
Uczestnicy

Ilość uczestników
grupy 3-5 osób

Czas
90 min.

Potrzebne materiały
Arkusz informacyjny na temat praw dziecka, długopisy, plakaty, materiały do kolażu

Podejście metodyczne
Kreatywna praca grupowa

Przygotowanie:

Przygotuj zestaw kart dotyczących praw dziecka i poinformuj wszystkich liderów małych grup o ich znaczeniu, aby mogli odpowiedzieć na pytania.

Realizacja:

1. Uczestnicy są podzieleni na małe grupy, każda grupa jest prowadzona/moderowana przez członka zespołu.
2. Każda grupa otrzymuje arkusz informacyjny na temat Konwencji ONZ o prawach dziecka. Można zauważyć, że chociaż konwencja nosi nazwę „Konwencja o prawach dziecka”, zawiera ważne prawa dla wszystkich młodych ludzi do czasu osiągnięcia przez nich dorosłości.
3. Najpierw uczestnicy zapoznają się z prawami dziecka, korzystając z materiałów załączonych do ćwiczenia (maksymalnie 15 minut).
4. Następnie małe grupy omawiają, które prawa już znają, a które są dla nich nowe (10-15 min.).
5. Później uczestnicy zastanawiają się również nad sytuacjami w ich codziennym życiu, w których prawa te są szczególnie ważne i które konkretne prawa są podkreślone w projekcie (do 30 min.).
6. Na koniec każda grupa przedstawia od jednego do trzech przypadków lub scenariuszy, w których doświadczą praw dziecka w projekcie młodzieżowym, w którym uczestniczy. Do prezentacji można wykorzystać materiały takie jak plakaty lub kolaże.

**#DZIECI
MAJĄ
SWOJE
PRAWA**

WAŻNE

Nie musisz korzystać z każdego rodzaju materiału dołączonego do tej metody. Dokonaj wyboru w zależności od wieku uczestników. Wykorzystanie wszystkich informacji naraz może być mylące dla uczestników.

<https://unicef.pl/content/download/54339/file/UNICEF%20Polska%20-%20Konwencja%20o%20prawach%20dziecka.pdf>

2.6 Pakuję swoją walizkę dla ofiar przemocy

Uczestnicy wskazują emocje, przedmioty, zachowania oraz okoliczności, które odgrywają kluczową rolę w sytuacjach, gdy ktoś doświadcza przemocy, zaniedbania lub podobnych trudnych zdarzeń. Członkowie zespołu powinni być otwarci na okazywanie empatii wobec osób pokrzywdzonych, ponieważ tworzy to dla nich poczucie bezpieczeństwa i wsparcia.

Grupa docelowa

Uczestnicy i koordynatorzy projektu

Ilość uczestników

6-15 uczestników (Przy mniejszej liczbie uczestników warto przeprowadzić 3-4 rundy "pakowania walizki".)

Czas

30 min.

Potrzebne materiały

brak materiału

Podejście metodyczne

Metoda na rozgrzewkę w grupie

Przygotowanie:

Ten temat jest bardzo delikatny. Postaraj się stworzyć odpowiednie warunki do ćwiczenia. Dobrze jest nieco się uspokoić przed tym ćwiczeniem, aby wszyscy uczestnicy czuli się komfortowo.

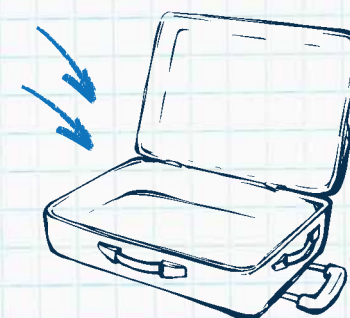
Realizacja:

1. Uczestnicy siadają w kółku. Następnie prowadzący mówi: „Pakujemy walizkę dla ofiar przemocy...”. Każdy uczestnik po kolei umieszcza w wymyślonej walizce wspierające cechy, warunki lub przedmioty.
2. Za każdym razem, gdy nowy przedmiot jest umieszczany w walizce, uczestnicy muszą powtórzyć wszystkie wspomniane wcześniej pomysły.
3. Każda wypowiadająca się osoba rozpoczyna zdanie: **Pakuję swoją walizkę dla ofiar przemocy i pakuję do niej...** Przykłady: Zaufanie, Empatia, Wsparcie, Bezpieczeństwo, Profesjonalna Pomoc, Spokój, Czas, Cierpliwość, Szacunek, Otwartość, Zrozumienie, Ochrona, Komunikacja.
4. Zaleca się wykonanie ćwiczenia tak, aby każda osoba wykonała swoją turę jeden lub dwa razy.
5. Pod koniec ćwiczenia prowadzący zachęca do refleksji, na przykład wspominając:
 - często są to cenne, małe rzeczy i gesty codziennego życia, które mogą pomóc w stabilizacji i uzdrowieniu (poczucie własnej skuteczności)
 - słysząc inne pomysły możemy w nich znaleźć coś, co jest ważne dla naszego, własnego, dobrego samopoczucia
 - możliwość wyrażania solidarności i empatii z (szczególnie obecnymi) ofiarami niewerbalnie poprzez gesty, spojrzenia i wypowiedzi, czerpiąc siłę i rozwijając odwagę.

Pakuję

**ZAUFANIE
EMPATIĘ
SPOKÓJ
SZACUNEK...**

ze sobą

2.7 Wzajemne zrozumienie emocji

W tym ćwiczeniu uczestnicy nazywają emocje, które mogą pojawić się w interakcjach z (innymi) młodymi ludźmi. Zastanawiają się nad tym, jak indywidualne podejście może wpływać na innych, w tym na różne reakcje na tę samą sytuację.

Grupa docelowa
Uczestnicy projektu

Ilość uczestników
do 10 uczestników
na grupę

Czas
45 min.

Potrzebne materiały
Karty sytuacyjne
z pudełkiem, puste
kartki i długopisy

Podejście metodyczne
Anonimowa praca
w grupie

Przygotowanie:

Przygotuj pudełko z różnymi sytuacjami do omówienia.

Realizacja:

1. Prowadzący ćwiczenie zaczyna od pudełka pełnego kartek papieru i przedstawia zadanie. Każda kartka zawiera inne zdanie, które zaczyna się „Jak się czuję, gdy...”. Istnieją różne sytuacje – doświadczane pozytywnie i negatywnie.

2. Każdy bierze jedną kartkę i czyta zdanie na głos.

3. Pozostali uczestnicy wymieniają emocje, które przychodzą im do głowy, gdy myślą o tej sytuacji. Osoba czytająca zdanie grupuje wymienione emocje wokół niego (jak mapę myśli).

Jak się czuję, gdy...

- druga osoba nie chce słuchać o moim problemie
- nikt nie chce ze mną pracować
- jestem sam bez grupy
- moja grupa osiąga sukces
- ktoś mnie chwali
- koordynator mnie przytula
- ktoś upomina mnie za moje zachowanie
- ktoś na mnie krzyczy
- pracuję razem z moim zespołem
- inny uczestnik robi mi zdjęcie bez pytania
- jakieś zadanie jest dla mnie zbyt trudne
- inni ludzie cieszą się, kiedy wygrywam
- (można dodać więcej sytuacji w zależności od potrzeb grupy)

4. W podsumowaniu prowadzący zwraca uwagę na fakt, że niektórzy ludzie mogą mieć zupełnie inne uczucia/ postrzeganie w tej samej sytuacji. Ważne jest, aby wyraźnie odróżnić nasze uczucia i osądy od uczuć i osądów innych osób.

Wskazówka:

W zależności od potrzeb grupy/kontekstu można dodać inne sytuacje.

3.1 Mój „potwór” bezpieczeństwa

Spokojna, kreatywna metoda, w której uczestnicy i członkowie zespołu tworzą indywidualne potwory, które odzwierciedlają ich wrażenia dotyczące poczucia bezpieczeństwa podczas wydarzenia. Metodę można wykorzystać do natychmiastowej ewaluacji.

Grupa docelowa

Uczestnicy
(i koordynatorzy projektu)

Ilość uczestników

do 10 (w innym przypadku prezentację można podzielić na podgrupy)

Czas

min. 30 min.

Potrzebne materiały

Dla wszystkich uczestników:
długopis, mała kartka papieru, większa kartka papieru

Podejście metodyczne

Kreatywne zadanie

Przygotowanie:

Każda osoba otrzymuje długopis, małą kartkę papieru i większą kartkę papieru. Możesz przygotować relaksującą muzykę, która może pozytywnie wpłynąć na atmosferę podczas procesu tworzenia. Tę metodę można wykorzystać do refleksji nad pojedynczym dniem lub całym wydarzeniem.

Realizacja:

1. Spokojna, kreatywna metoda, w której uczestnicy i członkowie zespołu tworzą indywidualne potwory, które odzwierciedlają ich wrażenia dotyczące poczucia bezpieczeństwa podczas wydarzenia. Metodę można wykorzystać do natychmiastowej ewaluacji.

→ Emocjonalny potwór ma ciało jak piłka.	ny potwór ma dwa kwiaty.
→ Aby stać, używa dwóch gałęzi jako nóg.	→ Usta potwora to ogórek, nos to brokuł, a zamiast oczu ma dwa guziki.
→ Zamiast butów emocjonalny potwór ma na nogach dwa telefony komórkowe.	→ Na jego głowie, zamiast włosów, rosną frytki.
→ Tam, gdzie ty masz ręce, emocjonal-	→ Uszy potwora to dwie anteny.

2. Po tym, jak każdy narysuje potwora na swojej mniejszej kartce, powinien narysować potwora na dużej kartce, który reprezentuje to, jak się czuł podczas wydarzenia/w ciągu dnia. Ważne jest, aby podczas opisu podać jak najwięcej przykładów:

→ Czy piłka potwora jest napompowana, czy już spuszczone?	go są w pełni naładowane, czy też bateria jest pusta, a wyświetlacz pęknięty?
→ Czy nogi są dwiema świeżymi gałęziami z rosnącymi na nich liśćmi, czy też twój potwór stoi na dwóch cienkich wykałaczkach?	→ Czy kwiaty są w pełnym rozkwicie, czy już zwiędły?
→ Czy nóżki z telefonu komórkowego-	→ Czy anteny są w pełni sprawne, czy może nieco wygięte?

Uczestnicy mogą użyć tych samych elementów do narysowania swojego potwora, ale dobrze jest również, jeśli przedstawiają inne rzeczy. Można również zaprojektować tło, na którym znajduje się potwór. Na przykład: Czy jest to labirynt, czy też unosi się on nieważko?

3. Po stworzeniu wszystkich pojedynczych potworów należy je zaprezentować na wystawie lub pojedynczo. W komentarzu i podsumowaniu moderator omawia ogólne tendencje, które zidentyfikował w odniesieniu do poczucia bezpieczeństwa uczestników i daje uczestnikom możliwość przedstawienia sugestii dotyczących poprawy.

3.2 Nasza podróż w zakresie bezpieczeństwa: Patrząc w przeszłość i w przyszłość

Ta metoda jest skierowana do zespołu realizującego projekt: członkowie zespołu wspólnie ustalają, jakie mieli doświadczenia z kwestiami bezpieczeństwa podczas wydarzenia i jakie są perspektywy na przyszłe wydarzenia.

Grupa docelowa

Cały zespół projektu

Ilość uczestników

Cały zespół projektu (wymagana moderacja w przypadku ponad 3 uczestników)

Czas

45-60 min.

Potrzebne materiały

Karty z pytaniami (jeden zestaw na grupę), długopisy, papier

Podejście metodyczne

Ustrukturyzowana dyskusja grupowa

Przygotowanie:

Przygotuj stos kart z pytaniami dla każdej małej grupy składającej się z 2-3 członków zespołu.

Realizacja:

1. Utwórz małe grupy składające się z dwóch do trzech osób i przekaz im szereg pytań.
2. Wyślij małe grupy na 30-minutową sesję roboczą: powinni oni odpowiedzieć na pytania z kart jeden po drugim i omówić je w grupie. Po udzieleniu odpowiedzi na wszystkie pytania grupa wspólnie analizuje dyskusję i decyduje, które punkty należy przedstawić większej grupie i kto przedstawi każdy z nich.
3. Upewnij się, że wszyscy wrócili do większej grupy. Tutaj małe grupy powinny podzielić się tym, co omawiały podczas sesji roboczej.

Pytania do kart pytań:

- Co zrobiliśmy dobrze, wdrażając nasze plany ochrony?
- Jakiego problemu i trudności napotkaliśmy?
- Jak sobie z nimi poradziliśmy i jak możemy pracować bardziej efektywnie jako zespół?
- W jakich konkretnych sytuacjach pomogło nasze przygotowanie i uwaga skupiona na bezpieczeństwie?
- Gdzie napotkaliśmy różne podejścia oparte na naszych doświadczeniach?
- Czego nauczyliśmy się od innych członków zespołu w zakresie ochrony?
- Co zdecydowanie chcemy zrobić w ten sam sposób podczas następnego wydarzenia? Co musimy zmienić?

Wskazówka: !

Udokumentuj wyniki dyskusji w małych grupach, aby odwołać się do nich podczas przygotowań do kolejnego wydarzenia.

MATERIAŁY

Skopiuj
i zacznij pracę
już teraz!

**DLA
METODY
1.1**

1. Analiza ryzyka w (międzynarodowej) pracy z młodzieżą*

Analiza ryzyka dla organizacji i projektów obejmuje identyfikację, ocenę i ewaluację potencjalnych zagrożeń. Analiza ryzyka jest zarówno elementem koncepcji zabezpieczenia ochrony, jak i jest ważna dla przygotowania konkretnych wydarzeń. Analiza ryzyka jest procesem nieustannym, który musi być przeprowadzany w sposób ciągły. Analiza ryzyka odbywa się w sposób angażujący wszystkie organizacje partnerskie i moderatorów (członków zespołów, liderów projektów itp.), a także angażuje młodych ludzi uczestniczących w danym projekcie.

*Lista kontrolna została przyjęta i skrócona na potrzeby tego zestawu narzędzi wraz z siecią socioMovens. Opiera się ona na innej liście kontrolnej opracowanej wspólnie z międzynarodowymi specjalistami w dziedzinie pracy z młodzieżą w ramach finansowanego przez BMBF projektu badawczego „SchutzJu - Schutzkonzepte in der Kinder- und Jugendarbeit & Jugendsozialarbeit. Podprojekt: międzynarodowa praca z młodzieżą” na Uniwersytecie w Kassel. Oryginalna lista kontrolna i dalsze informacje znajdują się na stronie: <https://schutzkonzepte-partizipativ.de/internationale-jugendarbeit/>.

Przygotowania do międzynarodowej wymiany grupowej

A

Czy zaspokajane są potrzeby młodych ludzi?

REJESTRACJA	NOTATKI / ODPOWIEDZIALNOŚĆ	☑
Dostępność		
Nawyki żywieniowe i nietolerancje		
Zaimki osobowe		
Zapotrzebowanie na leki		
Potrzeba sali do modlitwy		
Pokoje oddzielone lub mieszane pod względem płci		
Czy młodzi ludzie są informowani o sposobie przetwarzania ich danych?		
Czy podczas rejestracji jasno określono, które dane osobowe są obowiązkowe, a które dobrowolne?		
Czy dostępne są informacje o tym, do czego przydatne są dane dobrowolne?		
Czy zapytasz, jakie języki rozumieją uczestnicy?		
Czy zapytasz o ewentualną potrzebę zorganizowania tłumaczenia języka migowego?		

→ → →

Niniejsza lista kontrolna nie jest wyczerpująca, ale służy jako sugestia i uzupełnienie istniejących list kontrolnych i procedur organizacyjnych. Ważne jest, aby wziąć pod uwagę odpowiednie przepisy prawne, a także potrzeby krajów partnerskich i organizacji, włączając je w proces planowania.

PRZYGOTOWANIE:	NOTATKI / ODPOWIEDZIALNOŚĆ	☑
----------------	----------------------------	---

uczestnicy

Czy młodzi ludzie mają wpływ na planowanie i przygotowywanie międzynarodowych wymian młodzieży?		
Czy uczestnicząca młodzież posiada informacje o swoich prawach, czy jest przygotowana i przeszkolona w zakresie ochrony przed różnymi formami przemocy?		
Czy młodzi ludzie wiedzą, że udział we wszystkich ćwiczeniach jest dobrowolny i nikt nie jest do nich zmuszany (np. ćwiczenia z kontaktem cielesnym)?		
Czy młodzi ludzie mają informacje na temat warunków zakwaterowania, w którym odbywa się projekt?		
Czy młodzi ludzie są przygotowani na różne sytuacje poza programem grupowym (np. transport, zajęcia rekreacyjne)?		
Czy młodzi ludzie mają informacje na temat ochrony przed przemocą dotyczące danego kraju i kontekstu kulturowego?		

współpraca z koordynatorami

Czy koncepcja zabezpieczeń jest omawiana z partnerami międzynarodowymi i czy osiągnięte są wspólne porozumienia?		
Czy istnieje program szkoleniowy dla wszystkich członków zespołu dotyczący tematu ochrony i przemocy?		
Czy członkowie zespołu są informowani o warunkach zakwaterowania istotnych z punktu widzenia ochrony (np. stan urządzeń sanitarnych, rozmieszczenie pokoi, pokoje odosobnienia, przeszkody w poruszaniu się, inne grupy na terenie obiektu)?		

W trakcie i po zakończeniu międzynarodowej wymiany

B

Czynniki istotne dla koncepcji ochrony w codziennym życiu grupy

PYTANIA	NOTATKI / ODPOWIEDZIALNOŚĆ	✓
Czy w miejscu spotkania i w organizacji odpowiedzialnej za wymianę międzynarodową istnieją łatwo dostępne punkty składania skarg i punkty kontaktowe dla młodych ludzi?		
Czy młodzi ludzie są świadomi różnych form przemocy, takich jak przemoc różnicowa, przemoc seksualna, przemoc cyfrowa, dyskryminacja, przemoc werbalna lub zaniedbanie?		
Czy możliwości współdecydowania w kontekście międzynarodowych wymian młodzieży są przekazywane młodym ludziom w przejrzysty sposób?		
Czy młodzi ludzie wiedzą, w jaki sposób mogą wcześniej opuścić program międzynarodowy (opcje wyjścia)?		
Czy istnieje format wymiany refleksji (ocena okresowa) na temat ochrony i przemocy podczas programu międzynarodowego?		
Czy temat ochrony i przemocy jest jasno określony i omówiony na spotkaniu/seminarium kontrolnym?		

2. Ramy prawne

PYTANIA	NOTATKI / ODPOWIEDZIALNOŚĆ	✓
W jakim wieku palenie jest dozwolone w tym kraju?		
W jakim wieku spożywanie alkoholu jest dozwolone w tym kraju?		
Jakie są wymagania prawne dotyczące przynależności do kadry wychowawczej?		
Czy wymagane jest dostarczenie zaświadczenia o niekaralności?		
W jaki sposób opiekunowie prawni muszą wyrazić zgodę na udział danej osoby w wydarzeniu?		
Kto musi wyrazić zgodę i w jakiej formie, jeśli są robione i publikowane zdjęcia uczestników?		
Jakie są wytyczne dotyczące wypełniania zobowiązań w zakresie opieki?		
Czy uczestnicy mają do dyspozycji leki? Jeśli tak, to na jakich warunkach?		
Czy istnieją wymagania, które należy spełnić podczas transportu grupy?		

Karty przypadków interwencji

→ CO JEŚLI... ←

DLA
METODY
1.4

W czasie wolnym zauważasz, że między dwoma uczestnikami (np. w wieku 13 i 14 lat) dochodzi do kłótni. Krzyczą na siebie. Stoisz na tyle daleko, że nie słyszysz treści, ale z pewnością są to brzydkie słowa. Zauważasz, że chłopcy przechodzą do przepychanek. Jesteś pewien, że skończy się to bójką. Pozostali uczestnicy gromadzą się wokół kłócących się dzieci. Żaden z nich nie angażuje się w kłótnię, ale skandują imiona chłopców. Dopingują ich w tym działaniu. Ponadto w pobliżu nie widać żadnego innego opiekuna. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Czy rozdzielasz uczestników? Jeśli tak, w jaki sposób ograniczysz swój kontakt fizyczny z uczestnikami?
- Co zrobisz z resztą grupy? Na początku interwencji i po jej zakończeniu?
- Jakie konsekwencje poniosą uczestnicy?
- Czy poinformujesz rodziców? Dlaczego tak/nie?
- Jak zapobiegiesz powtórzeniu się sytuacji?

01

Po warsztatach (lub innych zajęciach) uczestnik (A) przychodzi do ciebie z płaczem. Prosi o rozmowę na osobności, ponieważ jest to dla niego bardzo trudna sytuacja. Przez łzy mówi, że inny uczestnik (B) źle go potraktował. Uczestnik (B) nazwał go żółwiem, ponieważ był najwolniejszy. Śmiał się z niego i zachęcał innych uczestników do robienia tego samego. Niektórzy przyłączyli się do wyśmiewania uczestnika (A). Uczestnik (A) naprawdę się starał. Czuł, że jest najgorszy. Chce zrezygnować z udziału w kolejnych warsztatach. Uważa, że jest zbyt słaby i odstaje od grupy. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od zgłoszenia od uczestnika (A) do ostatecznego rozwiązania?
- Jak będzie przebiegać rozmowa z uczestnikiem (A), a jak z uczestnikiem (B)?
- Jakie konsekwencje poniesie uczestnik (B)?
- Czy uczestnicy, którzy przyłączyli się do nękania uczestnika (A), poniosą jakieś konsekwencje?
- Jak przekonasz uczestnika (A), aby nie zrezygnował?
- Czy omówisz incydent z całą grupą?
- Jak zapobiegiesz takim sytuacjom w przyszłości?

02

Podczas wydarzenia ty i inni opiekunowie zauważyliście, że jedno dziecko nie je prawidłowo. Pierwszego dnia nie zjadło obiadu. Na kolację zjadło pół kanapki. Następnego dnia odmawia śniadania. Na obiad zjada tylko dwa ziemniaki i trochę zupy. Na kolację pije tylko herbatę. Tego dnia musiało już zrezygnować z gry w siatkówkę, ponieważ nie miało siły grać. Przed wami intensywny, następny dzień. Wszyscy będą potrzebować dużo energii. Obawiasz się, że uczestnik będzie chciał ponownie zrezygnować z powodu zmęczenia. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Jak będzie przebiegać rozmowa z uczestnikiem?
- Czy zaangażujesz w sprawę innych uczestników?
- Jak przekonasz dziecko do jedzenia?
- Co zrobisz, jeśli pomimo rozmowy dziecko nadal odmawia jedzenia?
- Czy poinformujesz innych opiekunów? Dlaczego tak/nie?
- Czy skontaktujesz się z rodzicami?

03

Po przyjeździe do miejsca docelowego (miejsca pobytu) okazuje się, że pokoje nie mają własnych łazienek. Dokonując rezerwacji myślałeś, że będzie jedna łazienka na dwa pokoje. W obiekcie znajdują się dwie łazienki - damska i męska. Niestety - w jednej łazience jest awaria, więc tylko jedna, koedukacyjna łazienka jest dostępna dla wszystkich uczestników. W grupie są zarówno dziewczynki, jak i chłopcy. Dzieci są również w różnym wieku - od 12 do 18 lat. Ta łazienka jest również dla wszystkich opiekunów. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Czy wziąłeś pod uwagę różnicę wieku między uczestnikami?
- W jaki sposób będziesz kontrolować korzystanie przez uczestników z łazienki?
- Czy wziąłeś pod uwagę, że inni goście obiektu również mogą korzystać z tej samej łazienki?
- W jaki sposób zapobiegiesz niezręcznym sytuacjom?

04

Jeden z uczestników przeszkadzał grupie podczas zajęć i odmawiał współpracy. Krzyczał, rozmawiał z kolegami, nie słuchał poleceń, nie wykonywał zadań, przeszkadzał prowadzącym podczas zajęć. Mentorzy kilkakrotnie zwracali mu uwagę, ale nie reagował. Po warsztatach odbyło się spotkanie mentorów w celu omówienia problemu. Po konsultacji z innymi to ty zostałeś przydzielony do rozmowy z tym uczestnikiem. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Czy wziąłeś pod uwagę, że dziecko może przechodzić przez trudny czas osobisty?
- Czy porozmawiasz o incydencie z resztą grupy?
- Czy uczestnik poniesie jakieś konsekwencje?
- Czy poinformujesz rodziców uczestnika o incydencie?

05

Jeden z uczestników wspomina od rana o bólu głowy. Mówi, że często mu się to zdarza. W dokumentach nie ma jednak takiej informacji. Na karcie uczestnika było specjalne miejsce na zaznaczenie takich problemów. Rodzice tego uczestnika nie wspomnieli o tym. Na początku sugerujesz odpoczynek, herbatę i kompres. To niestety nie pomaga. Pielęgniarka nie jest już dostępna tego dnia. Rodzice nie odbierają telefonu. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od zgłoszenia od uczestnika do ostatecznego rozwiązania?
- Czy możesz podać dziecku prywatne leki przeciwbólowe?
- Czy podejmujesz decyzję bez wiedzy rodziców? Dlaczego tak/nie?

06

Przytąpasz grupę uczestników na picu piwa i paleniu papierosów w czasie wolnym. Wszyscy uczestnicy są nieletni. Tłumaczą, że to nie ich. Jednak wszystko wskazuje na to, że używki należą do nich. W pobliżu nie widać nikogo innego. Dookoła uczestników unosi się zapach papierosów. Niektórzy z nich są wyraźnie pod wpływem alkoholu. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Czy najpierw omawiasz problem z resztą opiekunów? Czy podejmujesz decyzję samodzielnie? Dlaczego?
- Czy porozmawiasz o incydencie z pozostałymi uczestnikami, którzy nie brali w nim udziału?
- Jak zapobiegiesz powtórzeniu się takiej sytuacji?
- Jakie konsekwencje poniosą uczestnicy, którzy brali udział w incydencie?

07

Jeden z uczestników prosi o rozmowę na osobności. Mówi, że wczoraj miała miejsce nieprzyjemna sytuacja z innym opiekunem grupy. Dziecko mówi, że opiekun krzyczał na nie i obrażał je (np. „przez ciebie ucierpiała cała grupa”, „jesteś najgłupszym uczestnikiem tego wyjazdu”). Dziecko zajęła ta opowieść dużo czasu. Za 15 minut rozpoczynają się warsztaty dla wszystkich prowadzone przez tego opiekuna. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od zgłoszenia od uczestnika do ostatecznego rozwiązania?
- Czy wziąłeś pod uwagę, że może to nie być prawda?
- Czy dziecko weźmie udział w nadchodzących warsztatach?
- Czy poinformujesz rodziców dziecka o zaistniałej sytuacji?
- Czy poinformujesz (jeśli tak, to w jaki sposób) pozostałych prowadzących?
- Czy pozwolisz, aby nadchodzące warsztaty były prowadzone przez tego prowadzącego? Dlaczego tak/nie?

08

Po zakwaterowaniu uczestników i przydzieleniu im pokoi, jeden z uczestników przychodzi z tobą porozmawiać. Wyznaje, że koledzy z klasy przydzieleni do pokoju z nim nie lubią go. Nie spędzają razem czasu w szkole i czasami się kłócą. Nie czuje się komfortowo w ich towarzystwie. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od zgłoszenia od uczestnika do ostatecznego rozwiązania?
- Czy wziąłeś pod uwagę emocje każdego uczestnika?
- Co zrobisz, jeśli nie ma wolnego miejsca w innym pokoju?
- Z kim będziesz rozmawiać i w jaki sposób?
- Czy podejmiesz decyzję samodzielnie? Dlaczego tak/nie?

09

Podczas wydarzenia okazuje się, że uczestnicy śmieją się ze zdjęcia jednego z nich. Jest to ujęcie, na którym ma śmieszny minę i dziwną pozę. Zdjęcie zostało zrobione wczoraj - podczas warsztatów. Z Twoich informacji wynika, że uczestnicy przesyłają je między sobą. Nie masz pewności, czy zdjęcie trafiło do Internetu (mediów społecznościowych). Uczestnik, który jest na zdjęciu, jest bardzo zdenerwowany. Jest smutny, ponieważ wszyscy się z niego śmieją. Uczestnik chce wrócić do domu. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Jakie konsekwencje poniesie osoba, która zrobiła i udostępniła zdjęcie?
- Czy cała grupa poniesie konsekwencje za tę sytuację?
- Jak naprawisz tę sytuację, aby uczestnik ze zdjęcia pozostał w projekcie?
- Jak zapobiegiesz powtórzeniu się tej sytuacji?
- Jak zadbasz o emocje uczestnika, który jest ofiarą w tej sytuacji?
- Co zrobisz, jeśli zdjęcie znajdzie się w internecie?
- Czy będziesz podejmować decyzje samodzielnie?

10

Zauważasz grupę kilku uczestników znęcających się nad kotem. Musieli go złapać podczas zabawy na zewnątrz. Dzieci dręczą zwierzę (ciągną za ogon, biją, rzucają w powietrze), co może doprowadzić nawet do jego śmierci. W oddali widać drugiego opiekuna wycieczki. Reszta uczestników gra w siatkówkę, z dala od tej sceny. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Jakie pytania zadajesz uczestnikom, którzy złapali kota?
- Czy uczestnicy rozumieją, co zrobili źle?
- Jaka będzie twoja reakcja na tę sytuację?
- Jaką decyzję podejmiesz wobec uczestników?
- Jakie konsekwencje poniosą uczestnicy w związku z tym incydem?
- Jak wpłynie to na resztę grupy?
- Jakie kroki podejmiesz wobec uczestników, którzy znęcali się nad zwierzęciem?

11

Jeden z uczestników (A) zgłasza, że inny uczestnik (B) pali papierosy i ma własną paczkę. Twierdzi, że widział go palącego za budynkiem. Widział też, że nikt nie poczęstował go papierosem, tylko sam wyjął jednego z kieszeni. Nigdy osobiście nie przytapał go (B) (ani żaden inny opiekun) na paleniu papierosów. Nigdy też nie miałeś wobec niego żadnych podejrzeń ani nie czułeś zapachu papierosów. Nigdy nie miałeś z nim żadnych problemów podczas poprzednich podróży. Nie podejrzewasz jednak drugiego uczestnika (A) o kłamstwo. Jest on dobrym uczniem, zawsze uprzejmym i uczciwym. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od raportu uczestnika (A) do ostatecznego rozwiązania?
- Czy wziąłeś pod uwagę, że może to nie być prawda?
- Czy powinieneś zaangażować (np. zapytać) innych uczestników?
- Rozważ dwie możliwości: że jest to prawda lub nieprawda - Jakie konsekwencje poniesie uczeń (B), jeśli jest to prawda? Jakie konsekwencje poniesie uczeń (A), jeśli jest to kłamstwo?
- Jak wpłynie to na resztę grupy? Jakie kroki podejmiesz wobec nich, aby zapobiec takim incydentom?

12

Podczas trzeciego dnia projektu (który trwa tydzień) uczestnicy bardzo narzekają na dużą liczbę zajęć. Widać po nich, że są zmęczeni. Przed nami kolejne warsztaty. Niestety, następne zajęcia prowadzi osoba z zewnątrz. Gość specjalnie poświęcił swój czas i przyjechał poprowadzić warsztaty. Wielu uczestników głośno wyraża swój sprzeciw. Dzieci potrzebują czasu na odpoczynek. Od samego rana wiadomo, że następny dzień znów będzie intensywny. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Czy porozmawiasz z kimś o tym, co zauważyłeś? Jeśli tak to z kim?
- Jaką decyzję podejmiesz w związku z nadchodzącymi warsztatami?
- Czy zmodyfikujesz plan projektu pod wpływem skarg uczestników? Dlaczego tak/nie?
- Czy omówisz problem z uczestnikami? Dlaczego tak/nie? Jeśli tak - w jaki sposób?
- Czy zdecydujesz się porozmawiać z rodzicami uczestników? Dlaczego tak/nie?

13

Podczas projektu zauważyłeś nowe rany na przedramionach i nadgarstkach jednego z uczestników. Z pewnością nie było ich tam, gdy rozpoczynał się projekt. Rany wydają się być zadane przez niego samego. Jeszcze kilka razy w ciągu dnia dyskretnie przyglądasz się uczestnikowi. Jesteś prawie pewien, że twoje podejrzenia są prawdziwe. Co robisz?

Pytania pomocnicze:

- Co robisz krok po kroku - od momentu zauważenia sytuacji do jej ostatecznego rozwiązania?
- Czy podejmujesz decyzję samodzielnie? Dlaczego tak/nie?
- Czy zaangażujesz w sprawę rodziców uczestnika? Dlaczego tak/nie?
- Czy powinieneś zdecydować się na rozmowę z innymi uczestnikami projektu?
- Jak zapobiegiesz takim sytuacjom w przyszłości?
- Jak będzie przebiegała Twoja rozmowa z tym uczestnikiem?

14

Scenariusz 3

Dwie osoby (A+B) rozmawiają przy kolacji o tym, że oboje uważają nieobecną osobę (C) za niesamowicie atrakcyjną. Zaczynają obmyślać plan, jak przekonać tę osobę (C) do pocałowania jednego z nich (A lub B).

Scenariusz 4

Uczestnicy siedzą razem wieczorem, czekając na kontynuację programu. W pewnym momencie, każdy otrzymuje wiadomość na swoim telefonie na czacie grupowym, co zostaje zauważone przez moderatora/prowadzącego. Jest to zdjęcie wysłane przez osobę (A), przedstawiające osobę (B) siedzącą na toalecie. Obie osoby (A + B) są również w pokoju.

Scenariusz 5

Jeden członek zespołu (A) wyjaśnia zasady gry. Jedna z uczestniczących osób (B) zachowuje się nieco dziwnie i nie zwraca na to uwagi. Członek zespołu (A) wielokrotnie karci tę osobę, używając zwrotów takich jak: „Słuchaj, jesteś za głupi, żeby zrozumieć?” lub „Jeśli będziesz dalej zachowywać się w ten sposób, to stracę do ciebie cierpliwości.” lub „Nie dziwię się, że nikt inny nie chce się z tobą bawic.”

Scenariusz 6

Trwa ćwiczenie, w trakcie którego cała grupa stoi bardzo blisko siebie. Jednak jedna z uczestniczących osób (B) absolutnie odmawia dotknięcia innej osoby pod jakimkolwiek pozorem.

Przykładowe scenariusze: Naruszenia granic

DLA
METODY
1.5

Scenariusz 1

Kilkoro nastolatków siedzi razem, relaksując się i rozmawiając o swoim dniu. Jedna osoba (A) ma rękę przewieszoną przez ramię innej osoby (B). Podczas gdy osoba (B) uczestniczy w rozmowie, wyraźnie widać, że ramię osoby (A) na jej ramieniu sprawia, że czuje się niekomfortowo. Jednak osoba (B) waha się wyrazić swój dyskomfort osobie (A).

Scenariusz 2

Cztery osoby mają za zadanie stworzyć plakat drużyny na mecz. Jedna osoba (A) wielokrotnie wyśmiewa to, co osoba (B) dodaje do plakatu. Osoba (A) wykorzystuje każdą okazję, aby umniejszyć osobie (B), twierdząc, że nie potrafi rysować, brakuje jej kreatywności itp.

**ZATRZYMAJ
SIĘ TUTAJ!**

Karta pomocy

DLA METODY 2.1

MOJA KARTA POMOCY

Osoba z mojego otoczenia prywatnego

Osoba z mojej organizacji

Wydrukuj, wycinaj, wypełniaj i sklej!

przklej z tyłu

wytnij

wyciąć

MOJA KARTA POMOCY

! !

Tutaj znajdę profesjonalny specjalistyczną poradę

Osoba z mojego otoczenia prywatnego

Osoba z mojej organizacji

Imię i nazwisko / stanowisko

Numer telefonu

adres e-mail

MOJA KARTA POMOCY

! !

Tutaj znajdę profesjonalny specjalistyczną poradę

Osoba z mojego otoczenia prywatnego

Osoba z mojej organizacji

Imię i nazwisko / stanowisko

Numer telefonu

adres e-mail

Słownik

A

Absolwenci

W pracy z młodzieżą termin „absolwenci” odnosi się do byłych uczestników lub absolwentów programu lub organizacji. Są to osoby, które ukończyły swój pierwszy projekt i są teraz częścią rozbudowanej społeczności.

B

Burza mózgów

Burza mózgów to technika pracy grupowej i dyskusji, w której uczestnicy spontanicznie wymyślają pomysły i rozwiązania danych problemów. Uczestnicy mogą dodawać swoje przemyślenia. Metoda ta ma na celu zintegrowanie zespołu i znalezienie jak największej liczby pomysłów.

C

Czynniki środowiskowe

Czynniki środowiskowe wpływają na ryzyko, z jakim dana osoba ma

do czynienia, w tym m.in. wykształcenie, rasę, płeć, zamożność i wiek.

F

Facylitator / Moderator

Facylitator, lub z bardziej aktywną rolą mówcy - moderator, to osoba, która pomaga grupie lub organizacji osiągnąć rezultaty (na przykład naukę lub komunikację), zapewniając głównie pośrednią pomoc, moderację, wskazówki lub nadzór, zwłaszcza w procesach grupowych.

H

Hipotetyczne sytuacje

Hipotetyczne sytuacje to wyobrażone lub teoretyczne scenariusze, które są wykorzystywane do zbadania możliwych wyników lub zrozumienia pojęć. Nie są one prawdziwe, ale służą do rozważenia, co może się wydarzyć w określonych sytuacjach.

K

Koncepcja ochrony

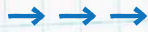
Koncepcje ochrony (również polityki ochrony) mają na celu zapewnienie, że młodzi ludzie i osoby podatne na zagrożenia dorastają w bezpiecznym środowisku, a ich prawa osobiste są chronione. Dzięki koncepcji ochrony organizacja zobowiązuje się do kultury uważności i wzajemnego szacunku. Koncepcje ochrony obejmują procedury i środki w zakresie podnoszenia świadomości, analizy ryzyka i zasobów, zapobiegania i interwencji w odniesieniu do różnych form przemocy.

N

Naruszenia granic

Naruszenia granic opisują zachowanie osoby/grupy wobec innej osoby/grupy, które przekracza/narusza jej poczucie bezpieczeństwa i komfortu. Naruszenia granic są często poniżej progu naruszenia prawa.

Ocena ryzyka

Ocena ryzyka to regularny proces oceny potencjalnego ryzyka, które może wystąpić podczas wydarzenia/działania. Obejmuje identyfikację ryzyka w różnych obszarach oraz sposoby łagodzenia/zmniejszania tego ryzyka i informowania o istniejącym ryzyku.

Ochrona

W tym kontekście ochrona odnosi się do ochrony zdrowia, dobrobytu i praw osób wymagających szczególnego traktowania, czyli osób zagrożonych. Jej głównym celem jest ochrona ludzi przed krzywdą. Obejmuje ona różne formy krzywdy, np. brak sprawiedliwego traktowania, doświadczanie przemocy, wykorzysty-

wanie seksualne lub pozbawienie wolności. Krzywda może pochodzić z wielu różnych źródeł, w tym od innych narażonych osób, opiekunów, członków rodziny, a nawet samych osób.

(Prawni) opiekunowie

Stałymi opiekunami dziecka są jego rodzice. W przypadku, gdy oni lub jedno z nich nie sprawują/ nie sprawuje opieki nad dzieckiem, w ich rolę mogą wkroczyć inni opiekunowie prawni (wyznaczeni przez sąd). W obu przypadkach są oni odpowiedzialni za opiekę nad osobą, która nie jest w stanie sama o siebie zadbać, np. dzieckiem lub osobą dorosłą o specjalnych potrzebach. Podejmują oni decyzje dotyczące codziennego życia, zdrowia i dobrego samopoczucia danej osoby.

Profesjonalne usługi doradcze

Profesjonalne usługi doradcze to usługi konsultingowe świadczone przez profesjonalistów,

którzy pomagają opracować następne kroki, jakie należy podjąć. Mogą być oferowane zarówno przez instytucje (lokalne urzędy ds. młodzieży lub zdrowia), jak i przez inne podmioty, np. psychologów.

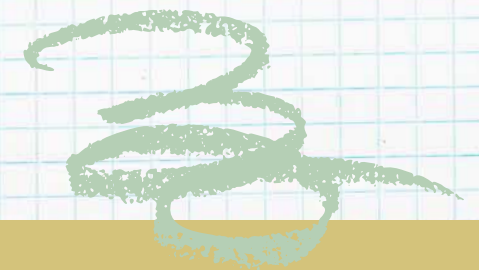
Tabu

Tabu to temat społecznie pomijany lub nawet zakazany, co oznacza, że jego omawianie jest społecznie zabronione.

Voice-Choice-Exit

„Voice-Choice-Exit” to koncepcja opracowana przez Alberta O. Hirschmana. Służy ona do zrozumienia i zarządzania sposobem, w jaki członkowie grupy reagują na niezadowolenie lub problemy. Podejście to pomaga poprawić dynamikę grupy i skutecznie rozwiązywać konflikty.

WYDAWNICTWO

Wydane przez: Erzbistum Paderborn, Körperschaft des öffentlichen Rechts reprezentowana przez Wikariusza Generalnego Thomasa Dornseifera, Domplatz 3, 33098 Paderborn **Odpowiedzialna:** Vanessa Meier-Henrich **Redakcja i tekst:** Stefan Beckmann, Gregor Christiansmeyer, Agata Piluszczyk **Wydanie:** 1. wydanie grudzień 2024 **Layout:** marcato-design.de **Fotografia:** iStockphoto.com (S. 1, 10, 13, 16, 18-24, 29-32, 36-40, 42, 44, 48, 52, 68), shutterstock.com (S. 4, 26, 35, 41, 43, 66), unsplash.com (S. 8, 15, 28, 34, 46, 58, 7-73), Stefan Beckmann (S. 2, 74) **Druk:** wir-machen-druck.de

Zespół Toolbox

Agata Piluszczyk

pracuje na pełen etat w dużej, polskiej firmie jubilerskiej, gdzie jest odpowiedzialna za zarządzanie sklepem internetowym w zakresie sprzedaży, wysyłki, magazynowania i fiskalizacji. Oprócz pracy etatowej pełni funkcję Dyrektora Finansowego w socioMovens Polska, gdzie również koordynuje projekty i organizuje szkolenia dla młodszych członków Stowarzyszenia.

Dzięki pracy w socioMovens od dziesięciu lat jest zaangażowana w kwestie związane z pracą z młodzieżą, takie jak problemy społeczne i profilaktyka. Praca z młodzieżą jest szczególnie bliska jej sercu, dlatego też kontynuuje szkolenia w tej dziedzinie, mimo że ma inne zainteresowania zawodowe.

Stefan Beckmann

jest pedagogiem teatralnym i aktorem, który kształcił się w Detmold i Berlinie. Oprócz pracy artystycznej m.in. w Państwowym Teatrze w Detmold i Warsztatach Pedagogiki Teatralnej w Osnabrück, pracował dla różnych krajowych i międzynarodowych organizacji zajmujących się pracą z młodzieżą i prowadził projekty mające na celu twórcze badanie tematów związanych z rozwojem osobistym i wzmocnieniem pozycji. Obecnie jest konsultantem w Centrum Koordynacji Pracy Prewencyjnej Archidiecezji Paderborn.

Koncentruje się na szkoleniu profesjonalistów w zakresie zapobiegania przemocy seksualnej i podnoszeniu świadomości wśród dzieci, młodzieży i dorosłych potrzebujących ochrony lub pomocy. Przywiązuje dużą wagę do praktycznego podejścia i zrównoważonych środków zapobiegawczych.

Gregor Christiansmeyer

studiował historię i nauki polityczne w Münster, Florencji i Getyndze. Był zaangażowany w różne projekty akademickie i (niezależne) zawodowe związane z międzynarodową pracą z młodzieżą.

Obecnie pracuje jako kierownik działu „Zaangażowanie społeczne młodzieży w Europie” w Instytucie Społecznym Kommende Dortmund. Koncentruje się na promocji wolontariatu, a także na ochronie i radzeniu sobie z przeszłością w międzynarodowej pracy z młodzieżą.

O procesie tworzenia

Ten zestaw narzędzi powstał we współpracy trzech różnych podmiotów: międzynarodowego ruchu socioMovens, Zespołu Prewencyjnego Archidiecezji Paderborn i Kommende Dortmund. Wychodząc z potrzeby ustanowienia praktyk ochronnych (wykraczających poza istniejące polityki ochronne) dla międzynarodowej pracy z młodzieżą, polsko-niemiecka grupa zadaniowa zaczęła zbierać pomysły i metody.

W tym procesie kluczowe znaczenie dla rozwoju miały cenne opinie kolegów i fora

wymiany, takie jak międzynarodowe warsztaty SchutzJu w Kolonii w 2023 roku.

Dzięki wsparciu Zespołu Prewencyjnego Archidiecezji Paderborn i AKSB jako centralnej agencji Niemieckiego Federalnego Planu dla Dzieci i Młodzieży w lutym 2024 r. zaprosiliśmy na międzynarodowe warsztaty osoby pracujące z młodzieżą, do omówienia (politycznych) realiów ochrony w całej Europie i do przetestowania tych metod. Uczestnicy, wnosząc swoją praktykę pracy z młodzieżą,

zasadniczo wspierali rozwój zestawu narzędzi bezpieczeństwa.

Po ostatecznej weryfikacji niniejsza publikacja została przygotowana do druku. Dziękujemy fundacji socioMovens. Giving Europe a Soul, która przy wsparciu Polsko-Niemieckiego Biura Młodzieży zadbała o szatę graficzną i tłumaczenie podręcznika na język polski i niemiecki. Fundacja wykorzysta również zestaw narzędzi bezpieczeństwa w swojej dalszej pracy w ramach europejskich projektów wolontariatu młodzieżowego.

Tłumaczenie i szata graficzna niemieckiej i polskiej wersji TOOLBOXU zostały sfinansowane przez

Gefördert durch das DPJW
Dofinansowano ze środków PNWM

Deutsch-Polnisches Jugendwerk
Polsko-Niemiecka Współpraca Młodzieży

Erzbistum Paderborn

Team Prävention
Domplatz 3
33098 Paderborn